

som jeg sagde til at begynde med, Kulturforsøg, som vi helst bør undgaa at anstille. Vi er klare over, at Staten skal bruge mange Penge, men vort Krav er, at alle Borgere efter Evne skal deltage i at bære den Byrde, og jeg tror, at paa dette Kravs Opfyldelse beror Fred og Forstaaelse mellem Borgerne i By og paa Land, jeg tror, at en af de Aarsager, hvorfor man fra Byernes Side kan se skævt ud over det gode danske Land, fjernes i det Øjeblik, man staar paa lige Kaar overfor det, der i Virkeligheden er den fælles Byrde, nemlig Skattebyrden. Naar Landboerne paatager sig Pligten til at føre Bøger, tror jeg ganske sikkert, at enhver Grund til Mistro er borte. Vi skulde dog nødig komme dertil, at vi gik og beskyldte hinanden for Skattesnyderi. Jeg tror ingenlunde paa Skattesnyderi, men jeg tror, der er mange Mennesker, der ikke kender deres Indtægter, før de ved Lov faar den Besked, at nu skal de føre Bøger over Indtægt og Udgift. Jeg tror, at vi saa vilde faa en finansiell Situation, der vilde overflødiggøre mange af de smaa, irriterende Skatter, vi i Øjeblikket trækker rundt med.

Wilmann: Min ærede Partifælle Hr. Borgbjerg havde jo Lejlighed til at udtale sig om det samlede Skattekompleks, og i sin udmærkede Tale sagde det ærede Medlem mange Ting, som der i og for sig godt kunde være Anledning til at understrege fra min Side, naar jeg nu skal tale om de to Lovforslag, der her er til Behandling. Jeg skal dog nøjes med at understrege ganske enkelte Ting, som jeg synes, der kunde være Grund til at fremhæve.

Det ærede Medlem sagde, at Skattebyrden burde afpasses efter Skatteevnen. Det er for saa vidt ikke noget nyt, det er det Standpunkt, vi Socialdemokrater altid har hævdet, men jeg synes, det ærede Medlem fik det sagt paa en udmærket kortfattet og letforstaaelig Maade. Endvidere sagde det ærede Medlem med Hensyn til de forskellige Arter af Skatter, at en i sig selv god Skat kunde godt blive en uretfærdig og daarlig Skat, det kom an paa, hvorledes den førtes ud i Livet, og hvorledes dens principielle Bestemmelser var. Der var en Tid her i Landet, hvor vi stredes meget kraftigt om, hvorvidt vi overhovedet skulde have en direkte Indkomst- og Formueskat. Dette Princip sejrede imidlertid, og jeg maa sige, at den Udvikling, der er foregaaet i de Aar, der er gaaet siden 1903, da vi første Gang fik

en saadan Lov, har været heldig. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Rode i, at naar vi er naaet saa langt, er der neppe Tvivl om, at den Periode, i hvilken Socialdemokraterne og de Radikale regerede sammen, har haft sin gode Indflydelse med Hensyn til dette Princip videre Udvikling. Da den højtærede Minister fremsatte det foreliggende Forslag til Indkomst- og Formueskat, tænkte jeg straks ved mig selv: Mon Sætserne var kommet til at se saaledes ud, hvis vi ikke havde haft den nævnte Periode, men havde fortsat med det gamle Styre i 1913 o. s. v.? Jeg tør naturligvis ikke benægte — jeg kan heller ikke bevise det —, at den højtærede Finansminister ellers ikke vilde have forelagt et saadant Lovforslag som dette, men jeg har nu mine egne Tanker derom. Det kommer imidlertid, som sagt, an paa, hvorledes et saadant Princip føres ud i Livet. Der er sket en Udvikling i den Retning, som vi Socialdemokrater ønsker det, og det har ogsaa sat sine Spor i det foreliggende Lovforslag. Der er dog kommet Antydninger fra de to Regeringspartiers Side om, at man skulde se at komme lidt bort fra disse meget demokratiske Skatteprincipper.

Jeg vil nu undersøge, om det foreliggende Lovforslag helt og fuldt tilfredsstiller de Krav til en Indkomst- og Formueskat, der blev opstillet i de af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg fastslaaede Principper. Og jeg maa da straks sige, at jeg synes, at Bestemmelserne om Fradrag er uheldige. Ikke uheldige i Retning af deres Størrelse, saaledes som den ærede Ordfører for de Konservative eller den ærede Ordfører for Venstre var inde paa, men de er i høj Grad uheldige ved, at der er de stærke Spring. Det vil nemlig føre med sig, at naar man skal op i en anden Indtægtsklasse, hvor man enten maa nøjes med det halve Fradrag eller slet intet, vil de allerfleste Skatteydere søge paa alle mulige Maader at slippe ned paa den Indtægt, der har det større Fradrag. Det er ganske menneskeligt, og det er for Resten noget, der er meget udbredt blandt Skatteydere. Der udfoldes en Opfindsomhed efter saa vidt muligt at holde sig til det rigtige, men dog alligevel komme saa lavt ned som muligt. Det er ikke noget, enkelte Samfundsklasser har Privilegium paa, nogle har det blot lettere end andre i Retning af at tilfredsstille denne Tendens. Men Tendensen er meget udbredt blandt Skatteyderne, og jeg synes derfor ikke, vi skal indrette Loven saaledes, at man ligefrem